

ΜΗΝΙΝ ἄειδε, ΘΕᾶ, Πηληϊάδεω ἈΧΙΛΛΕΥΣ
 Οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε·
 Πομπὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
 Ἑρώων, αὐτὰς δ' ἑλώρια τευχε κύνεσσιν
 Οἰωνοῖσιν τε παῖσι· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή·
 Ἐξ ἧ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
 Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἑριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Ληστὴς καὶ Διὸς υἱός· ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς
 Νῆσον ἀνὰ στρατὸν ὄρσε κακὴν· ὀλέκοντο δὲ λαοί·
 Οὐνεκα τὸν Χρῦσθην ἠτίμησ' ἀρητῆρα
 Ἀτρεΐδης· ὃ γὰρ ἦλθε θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Λυσόμενός τε Δύγαλρα φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 Στέμμαλ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλος Ἀπόλλωνος,
 Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ καὶ ἐλίσσειο πάντας Ἀχαιούς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλισα δύω, κοσμήτορε λαῶν·

Ἀτρεΐδαι τε, καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι·
 Παῖδα δέ μοι λύσαιτε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε,
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι δ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 Ἀπ' ἑκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 Ἀπὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε·

Μὴ σε, γέρον κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω
 Ἦ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕπερον αὖτις ἰόντα,
 Μὴ νύ τοι ἔχραισμη σκῆπτρον καὶ σέμμα θεοῖο.
 Τὴν δ' ἐγὼ ἔλυσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν,
 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἀργεῖ τηλόθι πάτρης
 Ἴσδὼν ἐποικομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀνιόωσαν.
 Ἀλλ' ἴθι μή μ' ἐρέθιζε σαώτερος ὥς κε νέηαι.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθειτο μύθῳ.
 Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 Πολλὰ δ' ἐπεῖτ' ἀπάνευθε κιῶν ἡρᾶθ' ὁ γεραιὸς
 Ἀπόλλωνι ἀνακλῖ, τὸν ἡὔκομος τέκε Λητώ.

Κλυθὶ μευ Ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσῃν ἀμφιβέβηκας
 Κίλῃν τε ζαθέην Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεῦ εἰ πολέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
 Ἦ εἰ δὴ πολέ τοι κατὰ πύονα μηρί' ἔκηα
 Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τὸ δέ μοι κρήνην ἐέλδωρ.
 Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τῷ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Βῆ δέ κατ' οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ,
 Τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην.
 Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἷσσι ἐπ' ὤμων χωόμενοιο,
 Αὐτῷ κινηθέντος· ὁ δ' ἦεν νυχτὶ ἐοικώς.
 Ἐξείλ' ἐπεῖτ' ἀπάνευθε νεῶν, μέλα δ' ἰὸν ἔηκε.
 Δεινὴ δὲ κλαγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπ' ὤχελο καὶ κύνας ἀργύρας,

Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκές ἐφίεις
 Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θάμειά.
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὥχετο κῆλα θεοῖο,
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορὴν δὲ καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς·
 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Κήδεο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὀράτο.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἔν' ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 Τοῖσι δ' ἀνισάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἄτρεϊδῆ νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
 Ἄψ ἀπονοσήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν·
 Εἰ δὲ ὁμῶς πόλεμός τε θαμᾶ κ' λοιμὸς Ἀχαιῆς·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα,
 Ἥη καὶ ὄνειροπόλον, καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν,
 Ὃς κ' εἴποι ὅ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Εἴτ' ἄρ' ὃ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται ἠδ' ἐκατόμβης·
 Αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 Βέλειαι ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λαιγὸν ἀμῦναι.